

LAITSET

Laitisten sukuseuran julkaisu

numero 22 2/2000

Erkki Laitisen juhlaesitelmä sivut 8-12

Muistelmia ja kuvia Laitisten sukkokouksesta

Laitisten Sukuseura ry:n hallitus

Jouko Laitinen, puheenjohtaja
Anttoila, 79100 Leppävirta
puh. koti 017-554 9788, työ 017-551 2401
email: jouko.laitinen@walakky.inet.fi

Markku Laitinen, varapuheenjohtaja
Taipaleentie 536, 41490 Niemisjärvi
puh. koti 014- 845 126, työ 014 840 0216

Anja Laitinen
Heinävedentie 1550, 79100 Leppävirta
puh. 017-548 504

Erkki Laitinen
Eerolantie 45, 41310 Leppävesi
puh. 014-630 015

Jaakko Laitinen
Sillankorva, 77700 Rautalampi
puh. 017-530 126

Pekka Laitinen
Kuovikuja 5, 78700 Varkaus
puh. koti 017-556 2978, työ 017-579 4361

Reijo Laitinen
Lapiosaarenkatu 1 F, 33250 Tampere
puh. 040-757 5147

Teuvo Laitinen
Rauniokuja 10, 70910 Vuorela
puh. 017-465 1176

Tuula Launokari-Laakso
Vehmaantie 9, 19650 Joutsa
puh. 014-884 508

Elvi Laitinen, sihteeri, sukulehden postitus
Kovalanmäentie 267, 41500 Hankasalmi
p. 014-843 533

Tässä lehdessä

Uuden puheenjohtajan terveiset
Jouko Laitinen 3

Muisteluja sukukokouksesta
Tuula Laitinen 4

Sääntömääräinen sukukokous 6

Paikallisuus voimavarana
juhlapuhe Erkki Laitinen 8

Jussi veistää sukuvaakunan puusta 13

Onnea Sukuseuran jäsenille 13

Toimintakertomus 1999 14
Tuloslaskelma 15

Tase 16
Tilintarkastuskertomus 16

Suvun valokuvat kunniaan
Kalervo Laitinen 17

Viistättelijä
Teuvo Laitinen 18

Oppia ikä kaikki
Teuvo Laitinen 18

Hanki sukutuotteita 19

Näin liityt Sukuseuraan 19

Päätoimittajalta
Hyvää jatkoa Laitiset 19

Saatavana olevia
sukujulkaisuja 20

LAITISET-LEHTI

ISSN 0786-3055

Laitisten Sukuseura ry: n lehti

Päätoimittaja Pirkko Santajärvi
Orisaarentie 5 D, 00840 Helsinki
p. 09-698 1575, 050-3254759
email: pirkko.santa@luukku.com

Kansikuvat:

Lauantaipäivän sukukokousväkeä
Yläkuva Markku Laitinen,
alakuva PS

Seuraava lehti ilmestyy touko-
kesäkuussa 2001. Aineistoa voi
lähettää sukuseuran sihteerille
Elvi Laitiselle.

Uuden puheenjohtajan terveiset

Mikkelissä sukukokous valitsi Laitisten sukuseuralle uuden hallituksen, joka kokoon-tui Hankasalmella 25.11.2000 ensimmäisen kerran. Järjestäytymiskokouksessa suku-seuran uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Jouko Laitinen Leppävirralta ja varapuheen-johtajaksi Markku Laitinen Hankasalmelta. Sukuseuran sihteerinä ja taloudenhoitajana jatkaa Elvi Laitinen Hankasalmelta.

Uutena puheenjohtajan otan haasteellisen tehtävän avoimin mielin vastaan. Haluan kiittää kaikkien sukuseuralaisten puolesta Tuula Laitista, joka hoiti puheenjohtajan tehtävät tarmolla ja huolella sekä kantoi suuren vastuun Mikkelin sukukokouksesta.

Olen paljasjalkainen leppävirtalainen, sillä kaikki esi-isäni ovat asuneet Leppävirralla. Oman Laitisten sukuhaaran olen saanut tutkittua 1600-luvulle, jolloin Petter (Pekka) Laitinen mainitaan Leppävirran kirkon-kirjoissa Pussilantaipaleen kylässä (nyk. Varkauden kaupunkia). Lisäksi olen tutkinut vanhempieni sukuhaaroja Ollikaisten, Tuo-maisten ja Vehviläisten kautta. Voin todeta, että esivanhempani ovat asuneet Leppävirralla jo 1500-luvulta lähtien ja aina noin 100 km:n säteellä.

Itse olen harrastanut sukututkimusta jo 20 vuotta. Aloittaessani opiskeluni Jyväskylän yliopistossa vuonna 1980, aloitin samanaikai-sesti sukututkimusharrastuksen Seppo Sam-pion opastuksella. Tästä vaiheesta mieleeni on jäänyt yksi Sepon antama neuvo: *Muistakaa aina ensiksi haastatella elossa olevia sukulaisia, jotta saatte talteen sukunne elävää sukuperinnettä — historiaa ja muistitietoa. Kirkonkirjoihin kirjoitettu tieto ei häviä eikä sen tutkimisella ole niin kireä.*

Tämän saman neuvon haluaisin välittää kaikille sukuseuran jäsenille. Haastatelkaa vanhoja sukulaisianne ajoissa, kirjoittakaa muistiin omia tietojanne suvustanne. Olen itse nauhoittanut kymmeniä tunteja sukulaiseni kertomuksia, joiden pohjalta henkilöiden nimet ja syntymäajat ovat saaneet aivan uudet merkitykset. Tarkoi-tuksenani on saada aikaiseksi Petter Laitisesta alkava sukujulkaisu.

Sukuseuran hallitus päätti, että seurallemme tehdään omat kotisivut. Nyt toivoisinkin jäse-niltämme vinkkejä, mitä toivoisitte kotisivuil-lamme olevan. Parhaillaan työryhmä selvittää millaisia kotisivuja muilla sukuseuroilla on.

Ikäväkseni kuulin, että Laitiset lehden nykyinen toimittaja Pirkko Santajärvi on luopumassa lehtemme toimittamisesta. Kiitokset Pirkolle. Näin ollen ilmoitankin, että haemme uutta toimittajaa lehdelemme, kiinnostuneet ottakaa yhteyttä. Lehtemme on tärkeä viestintäväline jäsenistöllemme eikä sen ilmestymisen jatkuminen kahdesti vuodessa saa katketa.

Olkaa yhteydessä ja kirjoitelkaa

Jouko Laitinen

Sukujuhlaväkeä, edessä Tuula Laitinen, joka nyt jätti puheenjohtajan tehtävät miehille.

MIKKELI MIELESSÄIN

Muisteluja sukukokouksesta

Kuten useimmiten ennenkin saimme viettää sukujuhlat hienossa kesäsäässä, tällä kertaa Itä-Suomen läänin pääkaupungissa Mikkeliissä. Sukutietämyksen toi juhlaan sukututkijamme **Jarmo Ahlstrand**. Päällimmäiseksi jäivät mieleen hänen selkeät visionsa, vahva sukututkimusote ja nykytekniikan osaaminen, soveltaminen ja käyttö kaikessa sukututkimuksen liittyvässä.

Kangasniemen ja Hankasalmen Laitisten sukukirjan valmistuminen hämmöttää jo. Tehtyjä, kirjoina oleviakin sukututkimuksia voidaan tarkentaa ja laajentaa yhä tarkentuvan ja lisääntyvän tiedon ansiosta. Ahlstrand kuulutti apua tietojen tallentamiseen. Joku on jo avuksi tullut, mutta lisääpu olisi paikallaan.

Maakunta-arkistoa ja Kenkäveroa

”Asiallisiin” muistoihin liittyy myös vierailu Mikkelin maakunta-arkistossa. Meille kerrottiin, että arkiston asiakkaista 80 % on sukututkijoita. Ehkä juuri siitä syystä meidän vierailuumme oli varauduttu tuomalla nähtäväksi sukututkijaa kiinnostavaa arkistoa-aineistoa. Kiitokset maakunta-arkistolle!

Osa sukujuhljoista vieraili Porrassalmella

Mikkelin matkailun opastamana. Retkeen sisältyvällä kiertoajelulla tuli tutuksi myös Mikkelin kaupunki.

Lauantai-iltaan kuului juhla-ateria Kenkäverossa, Mikkelin entisessä pappilassa, joka kymmenkunta vuotta sitten kunnostettiin nykyasuunsa.

Laitis-pitoinen jumanlanpalvelus

Sunnuntaiksi saapui liturgi Lahdesta ja saarnamies Helsingistä; meille entuudestaan tuttu **Tuula Laitinen** oli liturgina ja **Ilpo Laitinen** oli valmistellut suvulle ja mikkeliiläisille saarnan. **Elvi** ja **Jaakko Laitinen** lukivat päivän tekstit. Jumalanpalvelus oli varsin Laitis-pitoinen, vaikka Mikkeliissä oli myös Hämmäläisten sukujuhla ja heidän kirkkopyhänsä maaseurakunnan kirkossa.

Jumalanpalvelus alkoi **Reijo Laitisen** esittämällä **Otto Laitisen** virrellä, sukujuhlaan sopivalla *Sukupolvet ennen meitä*, lisää Reijon komeaa laulua saimme kuulla saarnan jälkeen ja sukujuhlissa Paukkulinnassa. Maaseurakunnan kanttori säesti kaikki Reijon laulut.

Ennen jumalanpalvelusta perinteitä noudattaen **Eeva Liponkoski-Laitinen, Jaakko Laitinen** ja **Elvi Laitinen** laskivat seppeleen maaseurakunnan sankarihaudoille.

Sukujuhlassa soi Laitisten marssi

Sukujuhla alkoi jo "historialliseksi" tulleella **Niilo Laitisen** säveltämällä, hänen ja vaimonsa **Kyllikin** sanoittamalla *Laitisten marssilla*. Juhlan muustakin musiikkiannista vastasi Niilo Laitinen esiintyneen: oli muuttuvaa maaseutua ja monia tuttuja sävellyksiä. Niilo Laitiselle kiitos myös yhteislaulun säestyksestä! Juhlapuheen piti **Erkki Laitinen** (puhe toisaalla tässä lehdessä).

Juhlalta lähdimme hymysuin. Syynä oli **Kalevi Ruotsalaisen** esitys *Ierikan iso haak*. Kuten nimestä selviää, esittäjän täytyy olla aito savolainen osatakseen kertoa isosta haoesta. Kaikki olimme savolaisen kalajutun Kalevin kanssa. Nyt tiedämmr, mitä on savon murre yhtäaikaan kuultuna ja nähtynä. Näkeminen lisäsi sataprosenttisesti kuullun ymmärtämistä! Mistähän lie hyvämuistinen taitelija-asunsakin löytänyt?

Omasta puolestani esitän kiitokset sukuseuran jäsenille jäädessäni hallituksesta henkilökohtaisista syistä rivijäseneksi.

HYVÄÄ UUTTA VUOTTA!

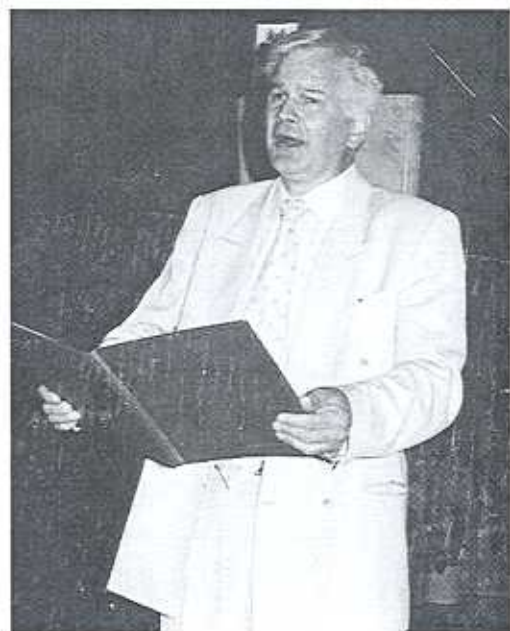
*Tuula Laitinen
Kangasniemi*

Yllä vas. Kalevi Ruotsalainen esitti savolaishuumoria.

Elvi Laitinen, Jaakko Laitinen ja Eeva Liponkoski-Laitinen laskivat seppeleen sankarihaudalle.

Alla; Reijo Laitinen lauloi kirkossa ja sukujuhlassa. Kuvat Markku Laitinen

Sääntömääräinen sukokokous

Varsinaisessa sääntömääräisessä sukokouksessa valittiin puheenjohtajaksi **Pirkko Santajärvi** Helsingistä ja sihteeriksi **Elvi Laitinen** Hankasalmelta, pöytäkirjan tarkastajiksi ja äänenlaskijoiksi **Maija ja Taavetti Laitinen** Mikkelistä. Kokoukseen osallistui 98 henkilöä.

Kokouksessa käsiteltiin kolmen vuoden tilinpäätökset, joista kaksi vanhimpaa vuosilta -97 ja -98 on aiemmin julkaistu lehdessämme. Mutta tilinpäätöksen hyväksyy ja vastuuvapauden hallitukselle myöntää varsinainen sukokokous, joka pidetään joka kolmas vuosi.

Toimintasuunnitelma ja talousarvio hyväksyttiin vuosille 2001-03. Jäsenmaksu päätettiin pitää entisenä eli 60 markkana/vuosi.

Muina sääntömääräisinä asioina oli hallituksen jäsenten valinta. Entisistä jatkavat paitsi **Tuula Laitinen**, Uutena jäsenenä hallitukseen valittiin psykiatri **Reijo Laitinen** Tampereelta. Tilintarkastajiksi valittiin HTM **Hannu Laitinen** ja ekonomi **Anu Lajunen**, molemmat Jyväskylästä. Varatilintarkastajiksi valittiin tal.kand. **Seppo Laitinen** Siilinjärveltä ja ekonomi **Jouko Laitinen** Varkaudesta.

Kokousväki oli sitä mieltä, että Internet on jo tarpeeksi tuttu ja Laitisille pitäisi saada omat kotisivut, josta hallitusta evästettiin.

Seija Tuominen toi kokoukseen isänsä **Eino E. Laitisen** tervehdyksen Forssasta ja jakoi hänen tutkimustaan Laitisten suvun varhaishistoriasta Kokous lähetti kiitokset ja terveiset Einolle Forssaan!

Ylh. Jarmo Ahlstrandin sukututkimuksen vaihe kinnosti monia osallistujia.

Oik. Eeva Liponkoski-Laitinen Mikkelistä esittelee sukuselvityksiään helsinkiläiselle Pirkko Virtaselle.

Kesk. Sukuseuran vanhoihin Laitiset-lehtiin oli mahdollisuus tutustua väliajoilla. Kuvat PS

Paikallisuus voimavarana

Kuva Markku Laitinen

Hyvät Laitiset! Kun minua pyydettiin puhujaksi tänne Laitisten sukujuhlaan, niin eipä ollut vara kieltäytyä – siitäkään huolimatta etten ole käynyt näissä sukutapaamisissa kertaakaan aiemmin. Menneiden aikojen jäsenkirjanimityksiä muistellen koen nimittäin olevani kerrankin muodollisesti pätevä. Isäni oli Hankasalmen Laitisia, äitini Kangasniemen Laitisia ja isän puolen molemmat isovanhemmatkin Laitisia.

Olen ottanut esitykseni otsikoksi "Paikallisuus voimavarana". Se, että te olette tulleet tänne näin suurella joukolla, merkitsee tunnustautumista ja monen kohdalla varmasti tietoista sitoutumistakin laajan yhteisen sukuyhteisön jäsenyyteen. Ja sukuunhan kiinnitytään paikallisuuden kautta. Uskoisin, että tällaisen sukujuhlan vapaamuotoisissa tapaamisissa toisiinsa ensi kertaa törmäävät ihmiset esittäytyvät siihen tapaan, että ovat niitä Laukaan, Lapinlahden tai Lappeenrannan Laitisia.

Ihminen on paikkasidonnainen

Suku ja paikka ovat ikään kuin naimisissa keskenään. Ja tämä liitto on liikkuvuuden ja muuttoliikkeen lisääntymisestä huolimatta yllättävän luja. Moni muuttaja on huomannut, että siteet synnyinseutuun säilyvät sitkeästi ja iän karttuessa ehkä vain vahvistuvat, vaikka elämäntyö tehdään toisaalla. Ihminen on pohjimmiltaan paikkasidonnainen sosiaalinen olento. Vain ani harva väittää, ettei ole mistään kotoisin.

Ihminen kaipaa luonnostaan omaa, tutuksi ja turvalliseksi koettua reviiriä. Tämä reviiri löytyy tavallisesti juuri omalta synnyinseudulta, mutta se voi löytyä myös kesä mökkiympäristöstä.

Savosta löytää vielä vanhoja pihapiirejä rakennuksineen. Kuva PS

Molemmissa tapauksissa tälle reviirin, tilan ja paikan kaipuulle on tunnusomaista läheinen suhde luontoon. Mistä muusta kuin paikka- ja luontosidonnaisesta reviirinkaipuusta kertoo viime aikoina esiin ponnahtanut keskustelu monien kaupunkilaisten halusta asettua asumaan pysyvästi kesämökilleen. Yhteiskunta ei tosin näytä sulattavan tätä ihmisen perusviettiä, kun kuuntelee perusteita, miksi tällainen muuttoliike ei olisi suotavaa. Samaan aikaan, kun hoetaan että maaseudun palvelut pitäisi turvata, sanotaan, ettei muuttoliike mökeille ole tarkoituksenmukaista, koska siellä ei ole palveluja!

Kaipuu synnyinseudulle

Ihmisen identiteettiä määrittävät varmasti ammatti ja yhteiskunnallinen asema, mutta kun aikansa raaputtaa, niin eikö vain ytimestä löydy koti- ja synnyinseutu. Paras ja koskettavin esimerkki tästä on karjalaisen siirtoväen loputon synnyinseudun kaipuu. Vaikka evakkotielle joutuneet karjalaiset ovat eläneet jo yli puoli vuosisataa uusilla asuinsijoilla ja kiintyneet niihin, niin useimmille heistä synnyinseutu on yhä se tärkein paikka elämässä. Kun siellä ei päässyt moneen vuosikymmeneen edes käymään, karjalaiset ammensivat henkiset voima-

varansa omien perinteisten tapojen ja kulttuurin vaalimisesta, vireästä toiminnasta ja yhdessäolosta Karjala- ja pitäjaseuroissa, omista lehdistä, muistoista ja joustavasta elämänasenteesta.

Joskus tulee ihmetelleeksi, eikö tällainen omista juurista kiinni pitäminen ole epärealistista tai yltiöromanttista, mutta kun tarkkailee välillä itseään, huomaa ettei niin ole. Kiinnostus kotiseutua kohtaan on ihmisessä lujassa. Olen asunut neljännesvuosisadan Jyväskylässä ja äänestänyt joka kerta tunnollisesti kunnallisvaaleissa. Silti minua kiinnostaa paljon enemmän, keitä valitaan Hankasalmen valtuustoon kuin Jyväskylän valtuustoon. Uusien juurien kasvaminen näyttää olevan hidas prosessi. Karjalaisten kohdalla puoli vuosisataa on lyhyt aika, kun muistaa kuinka dramaattisissa oloissa heidät tempaistiin kotiseudultaan ja kuinka vahva tunnelaus tähän lähtöön liittyi.

Vapaaehtoista sitoumista

Viime aikoina on puhuttu paljon sitoutumisesta ja sitouttamisesta. Näitä termejä on käytetty perusteltaessa suurten liikeyritysten johdon korkeita palkkoja ja optiojärjestelyjä. Ajan henki on, että uskollisuus työnantajaa kohtaan

pitää ostaa rahalla, koska sen pelätään muuten petteävän. Enpä muista kenenkään poliitikon, yhteiskunnallisen vaikuttajan tai analyytikon puhuneen ihmisten sitouttamisesta muuhun paikkaan kuin työpaikkaan.

Ehkä puhe kotipaikkaan tai kotiseutuun sitouttamisesta olisi vanhanaikaista ja vallitsevan menon vastaista. Onneksi monet ihmiset sitoutuvat kotiseutuunsa vapaaehtoisesti ja luonnostaan ja sitä tietoisesti aina edes ajattelematta. Kotiseutuun sitoutuminen näyttäytyy kaikkein vahvimpana kulttuurin saralla. Missään muussa maailman maassa ei ole kirjoitettu eikä kirjoiteta niin paljon paikallishistoriaa kuin Suomessa. Miltei joka ainoasta Suomen kunnasta ja kaupungista on kirjoitettu pitäjänhistoria; toisista kahtena tai jopa kolmena kirjoituskierroksena.

Tällä hetkellä Suomessa on menossa vahva kylähistoriahuumi. Ja saman ilmiön osana voi pitää myös sitä valtaisa sukututkimustyötä, jota tehdään kansalais- ja työväenopistojen opintopiireissä ja tuhansien ihmisten omatoimisena harrastuksena. Olen ollut joitakin kertoja opettajana kylähistoria- ja sukututkimuskursseilla, enkä ole tavannut missään muualla sellaista oppimisen intoa. Täälläkin on paikalla varmasti kymmeniä sukututkimuksen tekijöitä.

Kesäkulttuurin voimaa

Toinen esimerkki paikallissidonnaisesta kulttuuritoiminnasta ovat sadat kesäkulttuuritapahtumat. Useimmiten ne saavat vain paikallista ja maakunnallista julkisuutta mutta eivät valtakunnallista, ellei kyseessä satu olemaan eukonkantokilpa, seksifestivaali tai suojuoksu. Ja kuitenkin näihin paikallisiin tapahtumiin liittyy usein tavaton määrä energiaa, elämyksiä ja yhdessä tekemisen ja olemisen tiivistä tunnelmaa. Tunnusomaista näille tapahtumille on, että niihin ei tulla näyttätymään vaan tapamaan ja kokemaan. En ole missään nimessä kesäkulttuuritapahtumien asiantuntija vaan vain satunnainen kävijä. Silti rohkenen väittää, että niiden anti on aidompaa, rehellisempää, syvempää ja elämyksellisempää kuin yleensä

tiedetään tai tunnustetaan.

Otan tähän esimerkkinä kaksi tapahtumaa – ja nyt vedän kotiinpäin.

Viikko sitten Hankasalmen Aseman kylässä vietettiin viidennen kerran ”Kihveli soikoon”-tapahtumaa, joka sai alkunsa kylän omien poikien, skiffle-yhtye Werner Brosin aloitteesta. Tapahtumapaikkoina olivat asemapiha, tavaramakasiini, tori, työväentalo, seurakuntakoti ja suuri teltta eli niin arkinen ja tuttu ympäristö kuin olla voi. Silti – tai ehkä juuri siksi – sinne oli onnistuttu loihittamaan luonteva, mutkaton ja hyväntuulinen tunnelma. Lapset nikkaroivat kihistimiä ja soittivat niillä antaumuksella orkesterin kanssa lastenkonsertissa. Omatekoisilla soittimilla esitettyä musisointia riitti monissa paikoissa ja tyyllilajeissa. Pääkonsertissa soittaneet koti- ja ulkomaiset esiintyjät saivat yleisön mukaan tavalla, jota lienevät vain harvat kokeneet.

Seminaarissa keskusteltiin ruuasta ja syömisestä. Hankasalmen ”jauhotetut isännät ja emännät” hiljentyivät leivän ääressä sanoin, miettein ja muisteluin. Tapahtuma ponnisti kotoisalta pohjalta, mutta oli samalla kansainvälinen. Laadusta ei tingitty, mutta se tehtiin vailla mitään tärkeilyä. Niinpä kaikesta syntyi kokonaisvaltainen elämys.

Suomi on nykyisin kesäteattereiden luvattu maa. Niitä löytyy liki joka kaupungista ja kunnasta ja monesta useitakin.

Kangasniemeläinen harrastajateatteri Ilona esitti tänä kesänä paikkakunnan oman pojan **Hiski Salomaan** elämästä kertovan näytelmän *Lännen lokari*. Esityksen kantavana voimana olivat Hiskin juohevut, nokkelat ja kielellisesti mestarilliset laulutekstit, joissa savon murre ja vanha kansankulttuuri puhkesivat kukkaansa. Kun nämä laulut esitettiin komeasti, niiden sisältö sisäistäen, vivahteet tajuten ja väliin taitavien tanssijoiden ryydittämänä, esityksestä huokui aitouden ja antaumuksellisen tekemisen tunne. Katsomossa sen koki elämyksenä, ja kotiinviemisiksi jäi hyvä mieli ja lyhyt oppimäärä Hiski Salomaan henkilöhistoriasta. Esityksen merkitystä lisäsi, että se ammensi voimansa paikallisuudesta.

Kangasniemellä on kesäisin hölmöläisten hiihtokilpa sänkipellolla. Kuva PS

Kotiseudun multiin

Voimakkaimmat elämykset ja kokemukset – sellaiset, jotka jäävät mieleen – liittyvät yleensä paikkaan; paikka on niissä keskeisesti läsnä. Ja tämä ei rajoitu vain kulttuurin alueelle. Dramaattisin esimerkki tästä on sota. Talvisodan Taipaleessa taistellut Yrjö Jylhä kirjoitti kuuluisassa runossaan *Hyvästi, Kirvesmäki* :

"Olen juurtunut näihin tanteriin kuin lapsuusaikojen maisemiin – toki toisiin ja toisenlaisiin."

Nuorille miehille sota ja taistelupaikat olivat niin syvälle painunut kokemus, ettei sovi ihmetellä, jos he vanhoina veteraaneina haluavat vierailla niillä. Sodassa paikallisuus näkyi toisellakin tavalla. Armeijan yksiköt koottiin alueittain, ja kun saman pitäjän miehet taistelivat samassa komppaniassa, se lujitti varmasti aseveljeyttä. Missään muussa sotaa käyneessä maassa kuin Suomessa kaatuneita ei tuotu kotiseudun multiin haudattaviksi. Se, miten tärkeiksi hiljentymisen ja kunnioituksen paikoiksi sankarihaudat ovat sittemmin osoittautuneet, todistaa ratkaisun oikeaksi.

Kun Estonia-laiva upposi, omaiset vaativat etenkin Ruotsissa laivan nostamista ja vainajien saattamista kotiin. Tätä ihmeteltiin varsin yleisesti, mutta suomalaisten kokemuksiin rinnastaen vainajien omaisia ei voi vaatimuksen esittämistä moitti. Ihminen näyttää tarvitsevan hiljentymistä varten konkreetin, puhuttelevan paikan: olipa se sitten hautausmaa, kotikirkko tai tietty paikka luonnossa.

Yhdessä tekemisen ilo

Jos menemme arkiselle tasolle eli työnteekoon, niin eiköhän vain moni meistä ole kokenut parhaita sosiaalisen ykseyden tunteja silloin, kun lapsuusajan perhe ponnisteli yhteisessä työssä perheen yhteiseksi hyväksi. Näissäkin tunnoissa paikka on hyvin vahvasti läsnä. Siteeraan tähän pienen pätkän yläsavolaisen kirjailijan Eino Säisän tekstiä. Säisä kuvaa sodanjälkeistä asutustoimintaa ja pellonraivausta rintamamiesperheen pikkupojan näkökulmasta

Onnen aikaa! Kuinka työstä voikaan nauttia! Se oli uutta, oudon ihmeellistä. Mitä kärsimystä olivatkaan ne aikaisemmat työt, niin kuin vuokrapellon keittäminen, toistenpuolen perunapellolla oleminen ja mitä se kaikki olikaan: aina tunne, että tämä työ on väkinäistä, aika ei kulu ja sydänelässä kaivaa. Tämä oli toista! Uutta! Että työ voi olla ilo. Että meidän elämä sittenkin kääntyi hyväksi. Sen vuoksi rakasti kaikkea minkä näki ja missä sillä hetkellä eli; tuota matalaa harmaista hirsistä kootua navettaa, sen takana näkyvää taloa ja sen uusi-hirsisiä seiniä, metsää ja taivasta, tätä raiviota kasoineen ja röykkiöineen ja kuokoksen heille uutta elämän tulemistä tietävää mullikkoa.

Monella perheellä on varmasti samantapaisia kokemuksia vaikkapa omakotitalon rakentamisesta, yöpymisestä yhteisen lomamatkan aikana Lapin erämaakämpässä jne. Yhteistä näille kokemuksille on vahva yhdessä tekemisen ja olemisen tunne, jolloin erityisesti hetken ilmapiiri ja paikka syöpyvät ihmisen mieleen. Joskus paikka painuu mieleen yllättävältä kuulostavissa yhteyksissä. Tuntemani autokoulun opettaja väitti, että monet ihmiset muistavat loppuikänsä inssinajon reitin. Sillä ei liene ihmisen elämisen ja olemisen kannalta juuri merkitystä, mutta onpahan esimerkkinä tärkeän tapahtuman ja paikan nivoutumisesta yhteen ihmismieleessä.

Urheilu me-hengen luojana

Vanhastaan paikallisuus on näyttänyt hyvin vahvasti urheilussa ja tekee sen yhä urheilun jatkuvasta kansainvälistymisestä, kaupallistumisesta, televisiovetoisesta julkisuudesta ja formuloista huolimatta. Minun, kuten varmasti monen teistäkin, mieleenpainuvimpia urheilumuistoja ovat lapsuusajan yleisurheilukisat kotikunnan kentällä, kun oman pitäjän miehet iskivät yhteen maan huippujen kanssa tai kunto-ottelussa naapuripitäjää vastaan. Tunnelma oli tiivis, jänisjuoksijoita ei tunnettu ja kilpailussa oli sijaa yllätyksille, kun voittaja ei ollut etukäteen tiedossa. Mistä muusta kuin yhä elävästä paikallishengestä ja hiihtokansan kotiseututunteesta kertoo maakuntaviestien jatkuva suuri suosio.

Katsojan kannalta urheilu-elämysten vahvin perusvietti on yhdessä koettu me-henki kotiseuran, kotipitäjän tai kotimaan puolesta. Voisi jopa väittää, että urheilutapahtumat ovat monille suomalaisille tärkein väylä yhteisöllisyyden kokemiseen. Elämän eriytyessä ja yksilöllistyessä ja muuttoliikkeen siirrellessä väestöä yhä nopeammassa rytmissä paikasta toiseen, muut perinteiset yhteisöllisyyden kokemukset ovat harvenneet – ja tämä pätee niin maaseutuun kuin kaupunkeihin.

Kaikkein vahvimpana ja aidoimpana urheilun yhteisöllisyys näyttäytyy joukkuelajeissa. Ei ole sattuma, että joukkueet menestyvät kotikentällä paremmin kuin vieraskentällä, sillä oman, tutun yleisön kannustus siivittää aina urheilijoita. Yhteishengen kasvaessa nousee itsetunto.

Se voi johtaa joskus liikaankin uhoon, mutta pohjimmiltaan se on silti tervettä. Urheilu on tehnyt monen paikkakunnan identiteetille, itsetunnolle ja tunnettavuudelle ihmeitä. Otetaanpa esimerkki Suomen paikallissidonnaisimmasta pelistä pesäpallosta. Sopupeli-sotkuista huolimatta Sotkamo, Kitee, Hyvinkää, Vimpeli, Vihti, Viinijärvi ja moni muu paikkakunta saa kiittää itsetunnonaan ja tunnettavuudestaan paljolti pitkiä ja menestyksekkäitä pesäpalloperinteitään.

Kansainvälisyys ja paikallisuus

Olen puhunut tässä paljon paikasta ja paikallisuudesta. Olemmepa tai yritämmepä olla kuinka eurooppalaisia, kansainvälisiä tai maailman kansalaisia tahansa, niin suomalainen on pohjimmiltaan tavattoman paikkasidonnainen sosiaalinen olento.

On hyvä muistaa, että ilman paikallista ei ole kansallista ja ilman kansallista ei ole kansainvälistä. Ihmiselon ja kulttuurin kirjo olisi paljon kalpeampi ja köyhempi vailla lujia paikallisia juuriaan. Syvimmät arkeen ja juhlaan, työhön ja vapaa-aikaan, yhdessä- ja yksinoloon liittyvät kokemukset ovat miltei aina paikkasidonnaisia. Usein ne ovat myös sukusidonnaisia.

Paikallisuus on epäilemättä suurempi henkinen, kulttuurinen, taloudellinen ja fyysinenkin voimavara kuin yleisesti halutaan tai osataan tunnustaa. Useille meistä se on olemisen, elämisen ja elämänlaadun ehto, vaikkamme sitä aina huomaakaan.

Vuorovaikutuksen voima

Totuuden nimissä on toki huomautettava, ettei paikallisuus ole aina pelkästään myönteinen voimavara. Pari viikkoa sitten Helsingin Sanomissa esiteltiin professori **Juha Sihvolan** kirjaa *Yksilönä yhteisössä*, jossa hän pohtii mm. paikallisuutta. Sihvolan mukaan paikallishenki voi edistää yhteisten asioiden hoitamista, mutta pelkän perinteen varaan rakennettu paikallinen identiteetti voi pahimmassa tapauksessa tuoda mukanaan ahdasmielistä nurkkakuntaisuutta, joka näkyy vihamielisyytenä kaikkea ulkoa tulevaa kohtaan.

Enpä mene väittämään vastaan. Paikallisuus toimii varmasti parhaiten silloin, kun siinä limittyvät menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuuden rakentaminen, kotoiset ja ulkoa tulleet vaikutteet, maaseudun ja kaupunkien vuorovaikutus, kantaväestön ja vierailijoiden kohtaaminen jne. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että kaikkia näitä pitäisi annostella tasasuuruksina osuuksina. Kivijalka löytyy kuitenkin omasta paikallisesta perinteestä ja sen vaihtelevista ilmenemismuodoista. □

JUSSI VEISTÄÄ SUKUVAAKUNAN PUUSTA

HALUATKO PUISEN SUKUVAAKUNAN?
JOS, OTA YHTEYS LAITISEN JUSSIIN,
JOKA VEISTÄÄ JA MAALAA NIITÄ.

Jussi Laitinen Leppävedeltä toi Mikkelin
sukujuhliin nähtäväksi veistämänsä Laitisten
sukuvaakunan.

Kohokuvioinen vaakuna on tehty puusta.

—Veistämisen lisäksi tarvitaan jyrsimistä
ja kaivertamista, Jussi kertoo.

Yleensä hän käyttää koivua, mutta
muutkin puulajit ovat mahdollisia.

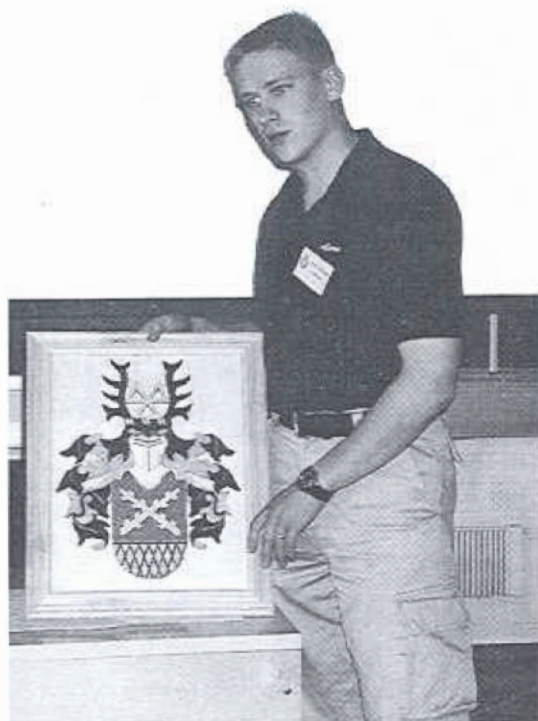
Idean vaakunan tekemiseen

Jussi sai isältään: — Niin minä sitten aloin
suunnitella vaakunan tekemistä.

Jussi on valmis tekemään
vaakunolta muillekin Laitisille.

Maalattavien osien värit saa valita oman
heimon mukaan. Hintapyyntö 2000 mk. — PS

Yhteystiedot: Jussi Laitinen Eerolantie 45,
41300 Leppävesi, puh. 040 5954170

ONNITTELEMME
SUKUSEURAN
JÄSENIÄ!

**Nämä tiedot on
poistettu tästä
tiedostosta,
koska ne
saattavat sisältää
elossa olevien
henkilötietoja.**

*Sydämellinen kiitoksemme
kaikille eri tilaisuuksien
ohjelmanesittäjille, työntekijöille
sekä Mikkelissä 29.-30.7.2000
mukana olleille.*

*Laitisten Sukuseura ry
Hallitus*

Toimintakertomus vuodelta 1999

YLEISTÄ

Laitisten Sukuseura ry:n perustamiskokous pidettiin 8.8.1987 Hankasalalla.

Sukuseuran tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvaisuuden tunnetta jäsentensä keskuudessa. Ensimmäinen varsinainen sukkokokous pidettiin jo seuraavana kesänä 1988. Sääntöjen mukaan sukkokokoukset pidetään joka kolmas vuosi. Seuraava sukkokokous pidetään ensi kesänä, siis vuonna 2000 Mikkelissä.

Sukuseura julkaisee Laitiset-lehteä, jonka toimittajana on Pirkko Santajärvi Helsingistä. Lehti pyritään julkaisemaan 2 kertaa vuodessa ja lähetetään kaikille jäsenille.

Vuonna 1989 perustettiin sukututkimusrahasto, johon siirretään varoja tilivuosien ylijäämistä ja Kangasniemen ja Hankasalmen Laitisten sukupuukirjan myyntitulot. Sukututkimusrahaston saldo vuoden lopussa oli 36.221,30, johon sisältyy sukupuukirjan myyntituloja 12.800 mk. Tutkimusrahastolla on omat säännöt, joiden mukaan varoja käytetään mm. apurahoihin. Sukuseuralla on oma vaakuna, joka hyväksyttiin vuonna 1991 Suomen Heraldisen seuran rekisteriin.

HALLINTO

Sukuseuran hallitukseen kuuluu yhdeksän varsinaisen sukokokouksen valitsemaa jäsentä, joiden toimikausi on kolme vuotta, mutta jäsen voidaan valita myös uudelleen. Tuula Laitinen, puheenjohtaja, Kangasniemi Pekka Laitinen, varapuheenjohtaja, Varkaus Anja Laitinen, Leppävirta Erkki Laitinen, Laukaa Jaakko Laitinen, Rautalampi Jouko Laitinen, Leppävirta Markku Laitinen, Hankasalmi Teuvo Laitinen, Siilinjärvi Tuula Launokari-Laakso Hallituksen ulkopuolelta sihteeri-rahastonhoitaja Elvi Laitinen Hankasalmelta.

Hallitus kokoontui kolme kertaa, 13.2., 21.8. ja 30.10.1999

TILINTARKASTAJAT

Risto Laitinen, KHT, Vantaa

Pentti Laitinen, Espoo

VARATILINTARKASTAJAT

Seppo Laitinen, Siilinjärvi

Jouko Laitinen, Varkaus

TALOUS

Pankkitilin saldo vuoden 1999 lopussa oli 64,496,09 mk, johon sisältyi sukututkimusrahaston varoja 36,221,30 mk.

LAITSET-LEHTI

Lehti ilmestyi 3 kertaa Pirkko Santajärven toimittamana.

JÄSENET

Vuoden alussa oli jäseniä 485, vuoden lopussa 514, vuoden aikana liittyi 47, erosi tai kuoli 10, poistettiin 8 kolme vuotta maksamatta jättänyttä. Nettolisäys 29 jäsentä.

APURAHAT

Apuraha 3000 mk myönnettiin työryhmälle Aulis ja Hilka Kukkonen ja Aune Martikainen "Laitisia vuosisatain saatossa II" -teoksen julkaisukustannuksiin.

Vas. Elvi Laitinen, Jaakko Laitinen ja Eeva
Liponkoski-Laitinen viemässä sukukokouksen
tervehdysseppelettä sankarihaudalle.

Tuloslaskelma 1.1.-31.12.99

	1999	1998
TUOTOT		
Varsinainen toiminta		
Sukukokoustuotot	0	0
Sukuviirit ja muut myyntitavar.	1006	2361
Sukukirjat	1400	400
Lehtitilaukset	50	10
Perityt postimaksut	515	550
Muut tuotot	<u>0</u>	<u>0</u>
	2971	3321
Varainhankinta		
Jäsenmaksut	25440	25800
Lahjoitukset	0	0
Korot	<u>135,5</u>	<u>312,9</u>
	25575,5	26112,9
TUOTOT YHTEENSÄ	28546,5	29433,9
KULUT		
Sukukokouskulut	0	0
Posti- ja puhelinkulut	-1729,9	-1922
Pankin palvelut	-609,25	-475,75
Toimistotarvikkeet	-256	-174
Jäsenmaksujen ATK-palvelut	-3013,1	-2567,7
Sukuviirit ja muut myyntitav.	0	0
Sukukirjat	0	0
Laitiset Lehti		
toimitus	-20371,26	-5996,7
postitus	-5497,9	-1638,1
Sukututkimukset	0	0
Apurahat, stipendit	-3000	0
Muut kulut	<u>-609</u>	<u>-1072</u>
Yhteensä	-35086,41	-13846,25
Satunnaiset tuotot/kulut	0	0
Poistot	0	0
Sukurahaston lisäys/vähennys	1600	-10400
TUULIKAUDEN YLI-/ALIJÄÄMÄ	-4939,91	5187,65

Tase 31.12.1999

	31.12.99	31.12.98
Vastaavaa		
Vaihtuvat vastaavat		
Myyntitavarat	8593	10541
Saamiset		
Siirtosaamiset	0	0
Rahat ja pankkisaamiset	<u>64496,09</u>	<u>64689,85</u>
Vastaavaa yhteensä	73089,09	75230,85
 Vastattavaa		
Oma pääoma		
Sukututkimusrahasto	36221,30	37821,30
Ed.tilikauden yli/alijäämä	37409,55	32221,90
Tilikauden ylijäämä	<u>-4939,91</u>	<u>5187,65</u>
	68690,94	75230,85
 Vieras pääoma		
Siirtovelat	4398,15	0
Vastattavaa yhteensä	73089,09	75230,85

TILINTARKASTUSKERTOMUS

Laitisen Sukuseura ry:n jäsenille

Olemme tarkastaneet Laitisen Sukuseura ry:n kirjanpidon, tilinpäätöksen ja hallinnon tilivuodelta 1999. Hallituksen laatima tilinpäätös sisältää toimintakertomuksen, tuloslaskelman ja taseen. Suorittamamme tarkastuksen perusteella annamme lausunnon tilinpäätöksestä ja hallinnosta.

Tilintarkastus on suoritettu hyvän tilintarkastustavan mukaisesti. Kirjanpitoa sekä tilinpäätöksen laatimisperiaatteita, sisältöä ja esittämistapaa on tarkastettu riittävässä laajuudessa sen toteamiseksi, että tilinpäätös on olennaisilta osin oikein laadittu. Hallinnon tarkastuksessa on selvitetty hallituksen jäsenten toiminnan lainmukaisuutta yhdistyslain säännösten perusteella.

Tilinpäätös on laadittu kirjanpitolain ja tilinpäätöksen laatimista koskevien muiden säännösten ja määräysten mukaisesti. Tilinpäätös antaa kirjanpitolaissa tarkoitetulla tavalla oikeat ja riittävät tiedot yhdistyksen toiminnan tuloksesta ja taloudellisesta asemasta. Tilinpäätös voidaan vahvistaa. Hallituksen jäsenille voidaan myöntää vastuuvapaus tarkastamaltamme tilivuodelta.

Helsinki, 30. toukokuuta 2000
Risto Laitinen
KHT

Pentti Laitinen

Suvun valokuvat kunniaan

Vanhat valokuvat ovat paitsi kulttuurihistoriaa, myös osa suvun historiaa. Sukukuvien arvo moninkertaistuu, kun henkilöt tunnistetaan ja tiedetään, missä ja milloin kuva on otettu.

Ongelmaksi on tullut, että yhä vähemmän vanhojen kuvien henkilöistä pystytään tunnistamaan. Toisaalta voi olla vaikea selvittää, kenen haltuun ja minne päin maata suvun edesmenneen jäsenen kuva-albumit ovat joutuneet.

Kerätessäni Joensuun seudun Laitisten kuva-arkistoa sain tutustua moniin kuvakokoelmiin. Jotkut olivat kasoissa kenkälaitoksissa. Yksi henkilö oli nimennyt esimerkiksi kuvakansionsa kaikki henkilöt. Kuvat oli numeroitu ja erillisessä vihkossa oli seloste jokaisesta kuvasta.

Teen jokaisesta kuvasta oheisen mallin mukaisen selosteen. Merkitsen tiedot paitsi kuvasta myös kuvaustapahtumasta. Oheisesta kuvasta tiedetään kuvausaika kuukauden tarkkuudella. Lisäksi ilmenee, että talossa oli radio. Jostain toisesta kuvasta voi olla tieto, että perhe istuu ukin tekemässä ajoreessä.

Selosteeseen voidaan liittää tietokoneella itse kuva, johon on helppo numeroida ja nimetä henkilöt. Kun ryhmäkuvista on vaikea tunnistaa pieniä hahmoja, olen teettänyt niistä suurennokset tai tietokone kopiot.

Kun kuvista ei yleensä ole säilynyt negatiiveja, olen joutunut teettämään kuva-kuvasta -kopion. Kuvat tullaan siirtämään CD:lle, jolloin niistä saa tietokonetulostimella halvalla paperikopioita.

Sodat ja tulipalot ovat tuhonneet monia perhealbumeja. Vanhoilla kuvilla alkaa olla kysyntää, ja nykyisellä tekniikalla voidaan tehdä omat perhearkistot aika edullisesti vaikkapa lastenlapsille. Perheen kuvien luettelointi saattaisi olla sopivaa yhteistä puuhaa isovanhemmille ja suvun kouluikäisille.

Kuvien etsiminen voi olla melkoista salapolisin työtä. Pohjois-Karjalan museon Ahokkaan lasi-negatiivikokoelmasta löytyi sukumme vanhin kuva, isäni sisaren nuoruudenkuva vuodelta 1900.

LAITISTEN PERHEARKISTO

Kuvan no L46

Kuka kuvannut: Unto Laitinen

Kenelle/missä alkuperäinen kuva: Kalervo Laitisella

Missä kuvattu: Pielisensuun Norolassa

Milloin kuvattu: Elokuu 1936

Kuvan aihe ja henkilöt: Paavo ja Anna Laitinen sekä heidän poikansa Erkki ja Paavo Viipurista

Selostus kuvasta: Taustalla Norolan kivinavetan rakenustyömaa. Kuvan ajoituksesta Paavo kertoi keuhkolla 2000: "Kuuntelimme teillä käydessämme radiosta Berliinin olympia kisoja."

Muuta: Kuvan negatiivi löytyi sortuneesta rehuvarjasta 1997. Ilmeisesti siitä tehdyt paperikuvat ovat kadonneet Viipurissa sodan aikana.

Kuva on m/v x moniväri _____ myös CD-romilla _____

Kuvan koko 13x9 negatiivin koko 9x6

Kuva on uudelleen kuvattu _____, tulostinkopio _____

Kuvan alkuperä _____

Kuvan laatu: hyvä

Kuvien keräämisessä ja katselussa on sekini hieno puoli, että se antaa hyvän syyn vieraillla suvun ja kotikylän vanhinten luona.

Kalervo Laitinen
Villala

VIISTÄTELIJÄ

Oli kirkas talvinen iltapäivä, hieman pakkasta ja aurinko alkoi painua maille. Paikkakunnalla oli suuri savotta. Miehet kaatoivat tukkeja ja muutakin puutavaraa, jotka sitten kuljettettiin hevosilla järvenrantaan. Talvitie kulki meidän pihan läheisyydestä. Minun isäni ja muutkin kyläläiset ajoivat puita. Se oli varmaan hyvä tienesti. Mies ja hevonen ansaitsivat enemmän kuin mies, joka teki metsässä yksin töitä.

Olin äitini kanssa kotona ja läksin ulos. Miettiessäni mitä tekisin, keksin mennä isää vastaan ja tulla kuorman päällä takaisin. Mieleenikään ei tullut miten suuri savotta oli. Vastametsässä aloin ihmetellä, miten löydän isän. Oli uusia ja vähän ajettuja ja sitten paljon ajettuja teitä, hyvin monia tienhaaroja.

Minulla oli jalassa ensimmäiset tallukkaani. Ajattelin, että ne voisivat tuntea oikean tien, ikään kuin haistaa isän, hevosen ja reen jäljet. Ensimmäisessä tienhaarassa kokeilin miten uusi tallukas löytää oikean jäljen. Se tuntui varsin helpolta. Jotenkin jalka ohjautui tietylle tielle.

Mutta se oli vasta ensimmäinen tienhaara, teitä tuntui olevan loputtomasti. Aina vaan tuli uusi tie, joka erkani entisestä ja sitten taas uusi ja vieläkin uusi. Aurinko painui mäen taa, pakkas alkoi kiristyä ja ilta hämärtää.

Ketään ei tullut vastaan, mitään ei kuulunut. Minua alkoi arveluttaa: löydänpö isän, olenko oikealla tiellä vai käännynkö kotiin. Vielä oli kuitenkin tarjolla uusi erkaneva tie. Ajattelin, että sen vielä kokeilen ja jos jalka vetää tiettyyn suuntaan, niin sinne menen.

Kävelin vähän matkaa ja kuulostelin. Metsä oli hiljainen. Menin taas vähän matkaa. Kuulinko nyt kulkusen kilinää? Meidän hevosen, Purkka-ruunan valjaisiin, setolkkaan, oli kiinnitetty kulkunen. Se kilahteli pienestäkin liikkeestä, silloinkin kun hevonen seiso ja söi heiniä kuormaa lastattaessa.

Lumisessa metsässä ääni ei kuulunut kovin kaukaa. Isä oli saanut viimeisen kuorman valmiiksi ja oli juuri lähdössä, kun tulin paikalle. Hän oli ihmeis-

Muistoja lapsuudesta

Ikääntyvien koulutuksessa Kuopion yliopistossa annettiin tehtäväksi kirjoittaa ensimmäisestä lapsuuden mielikuvasta, kertoo Teuvo Laitinen oheisen kirjoituksen taustasta. Tapahduma sattui talvella 1946, jolloin sota oli ohi ja Suomi maksoi sotakorvauksia.

Teuvo oli juuri saanut ensimmäiset tallukkansa.

sään, miten minä olin osannut niin kauas savotan perille. No, minusta se oli varsin yksinkertaista: "Minä vain viistätin", kerroin. "Kokeilin, minne tallukkaat ohjaavat."

"Täijät olla varsinainen viistätelijä", isä totesi

Jälkeenpäinkään minua ei moitittu tai rangaistu, mutta kielto tuli, ettei kotipihasta saanut yksin lähteä.

Kotikieleen syntyi sanonta: missähän se on taas viistätelemissä, kun ei pihassa näy? Myöhemmin kysymys laajeni koskemaan kaikkia perheenjäseniä, joita odotettiin.

Teuvo Laitinen
Siilinjärvi

OPPIA IKÄ KAIKKI

Minä ja vaimoni olemme osallistuneet Kuopion yliopiston ikääntyville tarkoitettuun koulutukseen. Minä olen kurssin nuorimmasta päästä. Vanhin kurssilainen on täyttänyt 91 vuotta. Aluksi 1996 oli mikrotietokoneen peruskurssi ja sittemmin muita pikkukursseja. Itse osallistuin syksyllä tekstinkäsittelykoulutukseen.

Joskus oppiminen onnistuu ja homma hoituu kuin tyhjää vaan. Mutta sitten on niitä päiviä, jolloin ajatus ei leikkaa eivätkä koneet toimi. Kaikki takkuu, on kuin vetäisi kivirekeä.

Miksi näitä kerron? Opetusministeriön virallisena tavoitteena on, että jokaisella suomalaisella olisi mahdollisuus käyttää tietokonetta jo neljän vuoden kuluttua. Entä jos mahdollisuudesta tehdään pikku pakko? Palveluita saisi vain www...fi -osoitteesta. Siksi olisi myös ikääntyvien Laitisten syytä opetella käyttämään kotitietokoneita.

Muailma muuttuu tahot taekka et, yritä löytee rytinästä puolet myönteiset.

Teuvo Laitinen

Henki sukutuotteita

Sukuviirit lipputankoon 4 m (tanko 8-9 m) 320 mk ja 5,5 m (tanko 11-12 m) 380 mk, viirin yläosa on sukuvaakunan kilpi, alaosa musta ja keltainen (Savon värit). Lisäksi postimaksu.

Pöytästandaarit hinta 130 mk. + postituskulut.

T-paitoja, valkoinen, vas. edessä värillinen sukuvaakuna. Vain lasten kokoja 145-152 cm, 50 mk + postitus.

Lautasliinoja koko 40x 40 cm Värät valkoinen, tumma ja vaaleampi sinine, vanha roosa, persikka ja vaalean keltainen. Kulmassa sukuvaakuna painettuna mustalla. Hinta 60 mk/100 kpl tai 30 mk/50 kpl + postitus. Tilaukset: Elvi Laitinen, Kovalanmäentie 267, 41500 Hankasalmi as. tai p. 014-843 533

Näin voit liittyä

Laitisten sukuseuraan

Jäseneksi voi liittyä maksamalla 60 markan jäsenmaksun Laitisten Sukuseura ry:n tilille:

MERITA 104730-30624. Ilmoita maksaessasi nimesi, osoitteesi ja syntymäaikasi. Jäsenmaksu 60 mk henkilö/vuosi, ainaisjäsenmaksu 600 mk. Alle 18-vuotiaat voivat liittyä nuorisojäseniksi ilmaiseksi.

Muista ilmoittaa osoitteenmuutoksesi, jotta posti kulkee täältäkin päin. Postista saa osoitteenmuutuskortteja, jotka kulkevat postimaksutta.

Ilmoita myös omaisesi kuolemasta, että voin poistaa hänet jäsenrekisteristä.

E.L.

p ä ä t o i m i t t a j a l t a

Hyvää jatkoa, Laitiset

Kaksi vuotta ja viisi Laitiset-lehteä.

Se on sopiva aika ja määrä siirtää lehden päätoimittajuus uusiin käsiin.

Tänä aikana olen saanut uusien tuttavien ohella paljon tietoa omasta Laitis-haarastani, joka on kolmen polven takaa: isäni isoäiti oli Hilda Laitinen Vekaranimeltä.

Eeva Liponkoski-Laitisen tutkimukset miehensä suvusta ovat olleet minulle korvaamattomia. Ja Eevasta itsestään tuli läheinen ystävä. Eevan kautta selvisi alunperin sekin, että olen läheistä sukua Vesannon monipuoliselle musiikkimiehelle Niilo Laitiselle ja monille "laulaville Laitisille", joista Eeva on lehdessämme kertonut. Minun isäni oli kuoromies kuten on toinen veljistäni. Ennen Laitisten sukuseuraan liittymistä en tiennyt, että musiikkigeenimme ovat savolaisperua.

Meitä lähtee siis kerralla kaksi Kangasniemen tyttöä. Minä tosin olen vain kesä-sellinen, Tuula Laitinen on ihan "oikea". Tuula on ollut hyvä puheenjohtaja ja muutenkin mukava, vaikkemme torikahveille koskaan chitineet.

Elvi Laitinen jatkaa onneksi sukuseuran sihteerinä.

Rohkenin kirjoittaa 2-sivulle, että seuravan lehden aineistoa voi lähettää Elville. Elvi tietää kaiken ja varmasti yhtenä ensimmäisistä tulevan päätoimittajankin.

Seuraajalleni toivon innostusta ja aikaa sukulehtemme toimittamiseen. Sukuseuran jäseniltä - muiltakin kuin Laitisen Teuvoilta, jolle lämmin kiitos kahden vuoden tuesta ja aktiivisuudesta - osallistumista lehden tekoon kirjoituksin ja kuvin. Älkää kuitenkaan lähettäkö muiden kirjoittamia juttuja tai ottamia kuvia ilman kyseisen henkilön nimen-omaista lupaa. Näitä sain syksyllä nelisen kappaletta, mutta kun alkuperää ei pystytty selvittämään, minä en mahdollisten tekijänoikeuksien takia rohkene niitä lehteen printata.

Mutta maailma on täynnä ideoita ja käsittelemätöntä tietoa. Siinä meille sarkaa jatkossakin. Hyviä jatkoja,

Pirkko Santajärvi

Niilo Laitisen säveltämä Laitisten sukumarssi soi Sukujuhliissa.
Tässä esiintymisvuorossa Kalevan Kaiku Niilon johdolla. Kuva Markku Laitinen

Saatavilla olevia

SUKUJULKAISUJA

Pohjois-Savon Laitisia, Kotalahden sukukirja (1992). Tilaukset tekijältä: Eino Laitinen, Pusurinkatu 34, 30100 Forssa, puh. 03-4355 781. Hinta 200 mk+postitus.

Kangasniemen ja Hankasalmen Laitisen sukupuu, 1994, Jarmo Ahstrandin kokoama, hinta 100 mk + postitus. Tilaukset Sukuseuran sihteeriltä Elvi Laitiselta puh.014- 843 533.

Karjalan Satumailta. Laatokan Rannoilta, Impilahden Laitisen suku (1995). Tilaukset: Kerttu Kauppinen, Salmenrannantie 62, 74 510 Peltosalmi.

Laitisia vuosisatain saatossa I (1995) esittelee Ylä-Luostassa eläneitä Laitisia ja sieltä 1799 Laukaaseen muuttaneita, myös selvitys sukuhaaran esi-isistä vuodesta 1561 alkaen. Varhaisvaiheet ovat yhteiset Iisalmen, Nilsin ja Varpaisjärven sukuhaarojen kanssa. Hinta on 140 mk + postikulut. Tilaukset:

Teuvo Laitinen, Rauniokuja 10 70910 Vuorela, puh. 017 465 1176

Erkki Laitinen, Eerolantie 45, 41310 Leppävesi, puh. 014 630 015

Oiva Laitinen, Kyminkatu 2 A 30
44100 Äänekoski, puh. 014 513 523

Laitisia vuosisatain saatossa II

Rautavaaran Ylä-Luostan sukuhaaran täydentävä julkaisu (1998) sisältää Juukaan 1800-luvun puolivälissä siirtyneen sukuhaaran tiedot jokseenkin täydellisinä. 40 sivua, sukutauluja, kuvia ja Aina Laitisen matkakertomus 1921 Siperiasta Suomeen. Tiedot koonneet Aulis ja Hilikka Kukkonen Lappeenrannasta sekä Aune Martikainen Valtimolta.

Hinta on 55 mk + postikulut. Tilaukset: Aulis Kukkoselta, Laihokatu 19, 53500 Lappeenranta, puh. 05 452 0802.

Perhetaulujen numerointi kirjassa II huomioi kirjan I taulujen numeroinnin. Molemmat julkaisut on painokuntoon toimittanut Jarmo Paikkala.